

Besvärjelse mot det meningslösa #3

Hösten 2004
hade jag missat bussen men fick lift
till stan

En äldre man, vitt skägg likt en yvigare
Hatte Furuhausen

Bilen, liten
röd
gled lätt i sidled över vägbanan,
tillräckligt för att det skulle kännas
oroande

Föraren vagt bekant,
jag beskrev honom för pappa
som raskt förstod vem det var:
en omtalad lantbrukare
bosatt i Flarken, ursprungligen dansk,
känd från sina resor genom Europa
som den cyklande bonden

Sedan dess har jag liftat samma sträcka
många gånger

Jag minns mannen som trodde
att jag var en kvinna, mitt skägg och min längd
till trots

Jag minns mannen som stannade fastän
jag inte hade tummen uppe,
han frågade "vagöru",
jag svarade "väntar på bussen",
han frågade "varskaru",
jag svarade "Skellefteå",
han frågade "liggere hitanför eller bortanför Luleå"

Jag svarade och klev in i bilen
Sedan sade jag inte så mycket mer,
mannen berättade att han var bipolär och
pratade oavbrutet tills jag hoppade ur
vid industriområdet söder om älven

Jag minns också ynglingen som nyss tagit körkort,
han hade haft min mamma
som klassföreståndare

Ett par år senare ringde mamma och grät,
ynglingen död på vägen i en
arbetsplatsolycka

Jag minns den stillsamma kvinnan,
vardagligt vacker, milt bohemisk
som skulle till Norge för att arbeta

Och jag minns norrmannen som packade om
i bilen för att rymma min lie,
högaffel och räfsa
Jag fick efter ett tag ge upp och be honom
byta språk till engelska

En annan gång stannade en man i min ålder,
mörkt halvlångt hår, helskägg, glasögon
Ursprungligen från Umeå, men han hade flyttat till
Malmberget för att få längre vintrar
Han berättade om sin syster som bott i Philadelphia,
spelade cello
och nu hamnat i Portugal
Jag frågade om systemens namn
Han svarade Helena
Jag sade att jag känner henne, vi träffades på en festival
där vi båda spelade
i Providence, Rhode Island
2006

Paul liftade kors och tvärs i USA
under många decennier
Historierna är så rika att jag lockas att låna
ur dem
men gläds till sist istället över att han nedtecknat flera stycken
med sin säkra kalligrafihand

Mina egna liftaräventyr i USA är få,
inte så framgångsrika
men vid resa ett,
mestadels San Francisco, även Los Angeles
och New York,
tog en pick-up oss upp på ett berg till ett ashram
Upstate New York

Vi åkte på flaket

Sämre gick det i Oregon
under resa två
Ett annat men lättare resesällskap

San Francisco, Portland, Seattle, Vancouver

Yreka, Eureka

Vi väntade i timmar på att ta oss till kusten
Gav upp, vandrade kilometrarna tillbaka
till busstationen i Grants Pass

På vägen stannade det en bil med
tre ärrade hippies i
De frågade om vi var på väg till en Rainbow Gathering
i Kentucky – i så fall kunde vi bara hoppa in

Vi avböjde,
inväntade en buss istället

Ett par år senare blev min kamrat
tillsammans med en kvinna,
inte särskilt länge
men jag mins henne relativt väl
från de få tillfällen jag träffade henne

Nu har hon dött,
några år yngre än jag

och många år yngre än Paul
och jag tänker ofta på vad han en gång
svarade sin fru, June
när hon sade till honom att
”Paul, we're old now”:

”No, we're not old – we're on the
verge of *gettin'* old!”

När vi kommit hem från resa två
läste jag Dharmagänget,
hade haft ett exemplar från skolbiblioteket
i tio år men aldrig kommit mig för att öppna
det
Nu läste jag, hänfördes
och upptäckte att jag just rest i de trakter där boken
till stora delar utspelas

På sätt och vis hör även detta ihop
med hur jag träffade Jannike

Bussen anlände så småningom och vi
lutade oss tillbaka på sätena, trötta och
dammiga efter de ofruktsamma timmarna
med tummarna i luften

Vi passerade en liten busshållplats i ingenstans
där det stod fyra män som hämtade ur en
teckning av R.Crumb
”Titta”, sade min kamrat
”Där står Bear Mountain Band”.

2024-04-06